

Warszawa, dnia 2020 roku

nadawca

[xxx]

[xxx]

[xxx]

odbiorca

[xxx]

[xxx]

[xxx]

PISMO
w sprawie obowiązku zapłaty kary umownej z opóźnienie

Działając w imieniu [xxx], niniejszym na podstawie art. 483 KC w zw. z art. 471 KC wskazuję, iż ze względu na wystąpienie okoliczności, za które nie ponoszę odpowiedzialności tj. siły wyższej w postaci epidemii choroby COVID-19, uchylam się od obowiązku zapłaty kary umownej za powstałe opóźnienie w spełnieniu świadczenia wynikającego z umowy [xxx].

Kara umowna statuowana w art. 483 KC jest dodatkowym zastrzeżeniem umownym, które może zostać wprowadzone do umowy z woli stron. Celem owej regulacji jest wzmocnienie gwarancji, iż świadczenie dłużnika zostanie spełnione. Należy zaznaczyć, że stanowi ona surogat odszkodowania należnego wierzycielowi z tytułu odpowiedzialności kontraktowej dłużnika, co powoduje tym samym tożsamość przesłanek odpowiedzialności z art. 471 KC, o ile nie zostaną one zmodyfikowane przez strony umowy.

W art. 471 KC ustawodawca wskazał, że dłużnik nie jest obowiązany do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, jeżeli jest to następstwem okoliczności, za które nie ponosi on odpowiedzialności. Ze względu na fakt, iż niniejszą regulację stosujemy także do kary

umownej, to w taki sam sposób można uchylić się od obowiązku jej zapłaty, jeżeli owe przyczyny wystąpią. Takie uregulowanie jest wynikiem obowiązującej – co do zasady – w polskim prawie cywilnym odpowiedzialności na zasadzie winy.

Strona umowy nie jest zatem obowiązana do zapłaty kary umownej z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania przedmiotowej umowy, np. poprzez opóźnienia w spełnieniu świadczenia, jeżeli zostało to spowodowane zaistnieniem okoliczności, za które nie ponosi ona odpowiedzialności (winy).

Niewątpliwie taką okolicznością jest wybuch epidemii choroby COVID-19, który winien być kwalifikowany jako zdarzenie o charakterze siły wyższej (nagłe, zewnętrzne zdarzenie, którego strony nie mogły w żaden sposób przewidzieć w momencie zawierania umowy, a powstałym skutkiem racjonalnie zapobiec), w pełni niezależne od strony umowy.

Powyższe zyskało prawne potwierdzenie w trybie przewidzianym ustawą z dnia 5 grudnia 2008 roku o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. z 2019 r. poz. 1239, 1495, z 2020 r. poz. 284, 322, 374). Na podstawie powyższej ustawy (art. 46 § 2), w dniu 13 marca 2020 roku Minister Zdrowia wydał rozporządzenie w sprawie ogłoszenia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu zagrożenia epidemicznego (Dz.U. z 2020 r. poz. 433), w którym ogłosił on, że w okresie od 14 marca 2020 roku do odwołania, obowiązuje na terytorium RP stan zagrożenia epidemicznego w związku z licznymi zakażeniami wirusem SARS-CoV-2. Następnie, w dniu 20 marca 2020 roku, Minister Zdrowia wydał rozporządzenie w sprawie ogłoszenia na obszarze Rzeczypospolitej stanu epidemii (Dz.U. z 2020 r. poz. 491), który obowiązuje od 20 marca do odwołania w związku z szerzeniem się zakażeń wirusem SARS-CoV-2 .

Ze względu na powyższe, **nie ponoszę/Spółka nie ponosi** odpowiedzialności za powstałe opóźnienia w spełnieniu świadczenia, zatem egzekwowanie zapłaty kary umownej z tego tytułu nie jest prawnie możliwe.